

Obdrží do vlastních rukou :

- Ing. Eva Sanyová, Zahradní 18/467, 460 11 Liberec
k rukám zástupce: advokát JUDr. Vladimír Kašpar, Na Poříčí 116/5, 460 01 Liberec
- Město Chrastava, nám. 1. máje 1, 463 31 Chrastava
- Povodí Labe státní podnik, V. Nejedlého 951, 500 82 Hradec Králové
- ČEZ Distribuce, a.s., Teplická 874/8, 405 02 Děčín
- Severočeské vodovody a kanalizace, a.s., Sladovnická 1082, 463 11 Liberec
- Česká telek. infrastruktura, a.s., Olšanská č.p. 2681, 130 00 Praha 3
- GridServices, s.r.o., Plynárenská 499/1, 602 00 Brno
- Krajská správa silnic LK, České mládeže 632/32, 460 06 Liberec

SPISOVÁ ZNAČKA
OÚPSŘ 232/2017 -330 - rozh.

OPRÁVNĚNÁ ÚŘEDNÍ OSOBA / LINKA/E-MAIL
Mgr. Sláma/ 485 226 689
pavel.slama@kraj-lbc.cz

LIBEREC
31. ledna 2018

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, jako správní orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích v platném znění, ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“), přezkoumal na podkladě odvolání Ing. Evy Sanyové, nar. 27.5.1957, ul. Zahradní 18/467, 460 11 Liberec (účastník řízení o odvolání podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu), odvolání podal její zástupce advokát JUDr. Vladimír Kašpar, Na Poříčí 116, Liberec, písemností ze dne 13.7.2017, rozhodnutí Městského úřadu Chrastava, odboru výstavby a územní správy, ze dne 27.6.2017 sp.zn.: Výst. 2757/2012/Ja, č.j.: OVUS/1693/2017 a podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodl takto:

Odvolání Ing. Evy Sanyové, nar. 27.5.1957, ul. Zahradní 18/467, 460 11 Liberec (účastník řízení o odvolání podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu), odvolání učinil její zástupce advokát JUDr. Vladimír Kašpar, Na Poříčí 116, Liberec, písemností ze dne 13.7.2017,

se zamítá

a rozhodnutí Městského úřadu Chrastava, odboru výstavby a územní správy, ze dne 27.6.2017 sp.zn.: Výst. 2757/2012/Ja, č.j.: OVUS/1693/2017, kterým bylo podle ust. § 67 odst. 1 správního řádu vydáno rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto - určeno, že odstranění stavby „garáže s opravnou a přístavba“, která byla umístěna na st.p.č. 659 a 48/2, obě v k.ú. Chrastava I., obec Chrastava, bylo provedeno v souladu s právními předpisy (stavba byla odstraněna dne 4.6.2013),

se potvrzuje.

Krajský úřad Libereckého kraje

U Jezu 642/2a • 461 80 Liberec 2 • tel.: + 420 485 226 452 • fax: + 420 485 226 459
e-mail: oupsr@kraj-lbc.cz • www.kraj-lbc.cz • IČ: 70891508 • DIČ: CZ70891508
Datová schránka: c5kbvkw

Odůvodnění:

Úvodem Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, (dále jen „odvolací orgán“), pokládá za nutné uvést, že dnem 1.1.2013 nabyl účinnosti zák.č. 350/2012 Sb., kterým se mění zák.č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Zákonem č. 350/2012 Sb., byl stavební zákon novelizován ve značném rozsahu, a proto odvolací orgán tímto pokládá za nutné zdůraznit tu skutečnost, že čl. II „Přechodná ustanovení“, bod 14. tohoto zákona stanoví, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (mimo několika výjimek), se dokončí podle dosavadních právních předpisů, ve znění, které bylo v účinnosti ke dni 31.12.2012. Toto pravidlo platí i pro toto řízení o odvolání, protože jak v řízení vedeném v I. stupni, tak v řízení vedeném v II. stupni (odvolací řízení) se rozhoduje v jedné a téže věci (byť v rozdílných fázích – viz předchozí text). Proto v řízení o podaném odvolání bylo postupováno a rozhodováno podle předpisů ve znění, v jakém byly tyto předpisy účinné přede dnem 1.1.2013.

K předchozímu textu odvolací orgán poznamenává, že dnem 1.1.2018 vstoupila v účinnost další významná novela stavebního zákona - zák.č. 225/2017 Sb., která rovněž obsahuje přechodné ustanovení, jež stanoví, že se řízení zahájená před nabytím účinností tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů (viz část. I., článek II., bod č. 10 zák.č. 225/2017 Sb.).

Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, (dále jen „odvolací orgán“) rozhodnutím sp.zn.: OÚPSŘ 33/2017 ze dne 30.3.2017, které je v právní moci ode dne 30.3.2017 zrušil rozhodnutí Mětského úřadu Chrastava, odboru výstavby a územní správy, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29.12.2016 sp.zn.: Výst. 2757/2012/Ja, č.j.: OVUS/5580/2016 a věc vrátil stavebnímu úřadu zpět k novému projednání z důvodů uvedených v rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 30.3.2017.

Stavební úřad po vrácení spisu (spis byl doručen dne 18.4.2017) pokračoval v řízení. Stavební úřad písemností ze dne 2.5.2017 oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům pokračování v řízení a dal jim možnost se seznámit s podklady věci a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve lhůtě do deseti dnů od doručení písemností stavebního úřadu. Této možnosti využila veřejnoprávní korporace Město Chrastava, která se vyjádřila písemností ze dne 12.5.2017. Dále je ve spise dokladován záznam o nahlédnutí Ing. E. Sanyové do spisu ze dne 17.5.2017. Stavební úřad po provedení řízení a posouzení všech skutečností věci dospěl k jednoznačnému závěru a ve výroku rozhodnutí ze dne 27.6.2017 tak i určil, že v případě předmětné stavby byly ke dni 21.3.2013 splněny zákonem stanovené podmínky pro nařízení odstranění stavby a dále současně ke dni 4.6.2013, kdy byla předmětná stavba odstraněna, byly splněny zákonem stanovené podmínky pro její skutečné odstranění. Stavební úřad v tomto smyslu dne 27.6.2017 vydal rozhodnutí, jako rozhodnutí ve věci samé (meritorní rozhodnutí), čímž bylo ukončeno řízení o odstranění stavby, vedené dle ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona (text tohoto ustanovení zákona se od doby zahájení řízení v roce 2012 do současné doby nezměnil).

Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání.

Odvolání podala Ing. Eva Sanyová (dále jen „odvolatelka“). Odvolání učinil její zástupce, advokát JUDr. Vladimír Kašpar písemností ze dne 13.7.2017.

Odvolání je formulováno pouze v obecné rovině. Odvolatelka hodnotí rozhodnutí ze dne 27.6.2017 jako nezákonné, nesprávné, účelové, se snahou oddálit náhradu škody odvolatelce za nezákonný postup, či rozhodnutí správního orgánu.

Odvolatelka např. pokazuje na prodlevu půl roku mezi poslední kontrolní prohlídkou a vydáním rozhodnutí ze dne 21.3.2013 a tři čtvrtě roku od tohoto jednání a vlastním odstraněním stavby, kdy během této doby nedošlo k žádným škodám apod. Dále odvolatelka napadá to, že ze strany stavebního úřadu neměl být prokázán takový stav stavby, v jehož důsledku by bylo nutné stavbu odstranit (je napadáno posouzení Ing. H. Gattermayerové, dále je poukazováno na posudky Ing. J. Khola). Dále rovněž neměly být, dle odvolatelky splněny podmínky pro vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí ze dne 21.3.2013. V případě provedení výkonu rozhodnutí (exekuce) vyslovila odvolatelka názor, že neměly být splněny podmínky pro exekuci stavby. Stavba dle odvolatelky neměla ohrožovat okolí, jak to vyžaduje ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, a stála i cca 3 roky po povodni. Dále je vysloven názor, že stavební úřad jednostranně přihlíží k posudkům Ing. Gattermayerové, CSc., na druhou stranu má ignorovat soudního znalce Ing. J. Khola. V návaznosti na to odvolatelka uvedla, že věc by měla být posouzena dalším znalcem v oboru statiky staveb. V případě názoru odvolatelky ohledně toho, že nikdy neměly být naplněny podmínky pro vyloučení odkladného účinku, toto odvolatelka zdůvodnila tím, že na tom neměl být dán veřejný zájem. To odvolatelka dovozuje z prodlev od místního šetření. K provedené exekuci odvolatelka vyslovila názor, že v době vydání exekučního rozhodnutí již neměl existovat exekuční titul - podklad rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. V této souvislosti odvolatelka uvedla, že neměla existovat plná moc pro jejího zástupce, kdy exekuční usnesení bylo jeho kanceláří doručeno v době, kdy objekt byl už zbourán.

V závěru odvolání (čtvrtá strana textu) odvolatelka navrhla zrušení rozhodnutí ze dne 27.6.2017 a vrácení věci zpět k novému projednání.

Stavební úřad písemností ze dne 7.8.2017 vyrozuměl účastníky řízení o podaném odvolání a vyzval je, aby se vyjádřili k jeho obsahu a to ve lhůtě sedmi dnů od doručení písemnosti stavebního úřadu.

Této možnosti využila veřejnoprávní korporace Město Chrastava, která se vyjádřila dopisem ze dne 9.8.2017. V něm uvedla, že trvá na předchozích vyjádřeních, které učinila v průběhu řízení. Dále uvedla názor, že při vydávání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21.3.2013 byly splněny zákonem stanovené podmínky pro odstranění stavby tak, jak to provedl stavební úřad, když toto rozhodnutí vydal a dále byly splněny podmínky i pro exekuční odstranění stavby v situaci, kdy nebyla ze strany vlastníka stavby splněna povinnost odstranit stavbu do 31.5.2013. V této souvislosti Město Chrastava poukázalo na písemnost vodoprávního úřadu Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, č.j.: ŽPVU/4330/093997/17-Bys ze dne 12.6.2017, ze kterého vyplývá, že předmětná stavba v období od povodni v roce 2010 do doby svého odstranění (4.6.2013) představovala povodňové riziko. Tato skutečnost dále vyplývá i z vyjádření správce toku Povodí Labe, č.j.: PVZ/17/19055/Js/0 ze dne 7.6.2017, z něhož vyplývá, že významně poškozené objekty, které se nacházejí v blízkosti vodních toků, mohou představovat ohrožení, resp. riziko nekontrolovatelného zhoršení účinků povodně. V závěru vyjádření Město Chrastava navrhlo zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí ze dne 27.6.2017.

Stavební úřad nemohl o podaném odvolání sám rozhodnout, a proto písemností ze dne 18.8.2017 předložil odvolání spolu se spisem věci odvolacímu orgánu k rozhodnutí.

Po doručení odvolání se spisem věci odvolací orgán obdržel další písemnost odvolatelky ze dne 15.9.2017 (doručeno odvolacímu orgánu dne 18.9.2017). V této písemnosti odvolatelka reagovala na dopis stavebního úřadu sp.zn. Výst.2757/2012/Ja č.j.: OVUS/3297/2017Ja - k tomu viz dále.

Odvolací orgán nejprve posoudil, zda jsou naplněny podmínky řádně podaného odvolání, pokud jde o jeho přípustnost a včasnost. Bylo zjištěno, že odvolání bylo podáno oprávněným subjektem ve

smyslu ust. § 81 odst. 1 správního řádu. Dále bylo zjištěno, že odvolání bylo ve smyslu ust. § 83 správního řádu podáno včas. Proto je možné o něm rozhodnout jedním ze způsobů uvedených v ust. § 90 správního řádu.

Odvolací orgán přezkoumal soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, s právními předpisy, kdy věcná správnost napadeného rozhodnutí se přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy vyžaduje-li to veřejný zájem na dodržování zákonnosti. K vadám projednání věci, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost se nepřihlíží, kdy tímto postupem není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Odvolací orgán k vlastnímu průběhu odvolacího řízení dále uvádí, že písemností ze dne 29.11.2017 informoval účastníky řízení o tom, že Ministerstvo pro místní rozvoj, odbor územně a stavebně správní, (dále jen „MMR“) písemností ze dne 30.10.2017 č.j.: MMR-492/2017-83/3157 k žádosti odvolacího orgánu ze dne 17.10.2017 stanovilo lhůtu pro vydání rozhodnutí o odvolání do 31.1.2018.

Odvolací orgán dále výše uvedenou písemností ze dne 29.11.2017 vyrozuměl účastníky řízení, že si od Okresního soudu v Liberci vyžádal spis stavebního úřadu, který se nacházel u okresního soudu, z důvodu probíhajícího občanskoprávního řízení. Spis stavebního úřadu byl odvolacímu orgánu doručen dne 27.11.2017.

Odvolací orgán po posouzení věci dospěl k jednoznačnému závěru, že v postupu stavebního úřadu, jakož i v jeho rozhodnutí ze dne 27.6.2017 nebyla zjištěna pochybení, pro která by jinak bylo objektivně nutné zrušit odvoláním napadené rozhodnutí ze dne 27.6.2017. Z tohoto důvodu bylo odvolání ze dne 13.7.2017 jako nedůvodné zamítnuto a rozhodnutí ze dne 27.6.2017 potvrzeno.

Odvolací orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že stavební úřad zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu) a za tím účelem opatřil podklady ve smyslu ust. § 50 správního řádu. Odvolací orgán dále dospěl k závěru, že uvážení stavebního úřadu o věci samé, jakož i o jejích jednotlivých otázkách nevybočilo z mezí a hledisek daných zákonem.

K věci samé lze uvést tyto skutečnosti.

Hmotně právním (věcným) základem této právní věci je ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, které zní, citujeme:

„Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby, která svým závadným stavem ohrožuje život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob, a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby.“, konec citace, kdy odvolací orgán k tomu dodává, že z citace tohoto ustanovení vynechal (nevedl) jeho závěrečnou část, která se týká pouze staveb, jež jsou kulturní památkou (mají tento statut), což nebyl případ předmětné stavby, která byla odstraněna dne 4.6.2013.

Z pohledu základní otázky, řešené v této fázi řízení, je třeba uvést následující. Stavební úřad vydal dne 24.10.2011 rozhodnutí sp.zn. Výst. 3416/2011/Ja č.j. OVUS/3418/2011-8501/2011/Ja, kterým podle ust. § 134 odst. 3 stavebního zákona uložil vlastníkovvi stavby:

- a) odstranění zbytků vyzdívky jižní strany objektu a včetně vyzdívky a překladu nad krajními garážovými vraty, dále

- b) provedení stabilizace krajního pole skeletu ve formě provedení nového založení štítového sloupu (betonová patka na jihovýchodním rohu objektu garáže na st.p.č. 659 v katastr. území Chrastava I., obec Chrastava, včetně odstranění a následného nového vyvaření zkorodovaného konce ocelového sloupu včetně výztuh mezi jednotlivými profily, dále
- c) provedení doplnění a zhutnění podloží pod podlahou krajního modulu stavby (jižní strana stavby přilehlá k vodnímu toku Jeřice) a dále
- d) zabezpečení odvodu srážkových vod ze střechy stavby mimo základy stavby.

Termín pro splnění těchto povinností byl stanoven do 30.11.2011.

Odvolací orgán rozhodnutím č.j. OÚPSŘ 37/2012-330-rozh ze dne 28.2.2012 zamítl odvolání odvolatelky, podané proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011 a potvrdil jeho rozhodnutí ze dne 24.10.2011.

Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo přezkoumáváno k žalobě odvolatelky správním soudem. Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 17.12.2013 č.j.: 59 A 41/2012-42 zamítl žalobu odvolatelky, podanou proti rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 28.2.2012. Odvolatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou pak vzala zpět – viz usnesení Nejvyššího správního soudu č.j.: 4 As 26/2014-21 ze dne 11.3.2014. Z tohoto usnesení vyplývá, že NSS po doručení kasační stížnosti nejprve usnesením ze dne 5.2.2014 vyzval stěžovatelku k zaplacení poplatku a k doplnění kasační stížnosti o vlastní věcné důvody napadení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 28.2.2012, na což stěžovatelka reagovala zpětvzetím kasační stížnosti - písemnost ze dne 7.3.2014.

Stavební úřad dne 22.5.2012 provedl kontrolní prohlídku a zjistil, že rozhodnutí ze dne 24.10.2011 nebylo splněno.

Tím byla podle názoru stavebního úřadu splněna základní podmínka, uvedená v ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, citujeme: „ ... a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby“, konec citace.

K předchozímu textu je třeba uvést a současně zopakovat, že o tom, že stavba byla v závadném stavu a že bylo k jeho řešení a to ve veřejném zájmu vydáno rozhodnutí stavebního úřadu (rozhodnutí ze dne 24.10.2011), které bylo přezkoumáváno odvolacím orgánem (rozhodnutí ze dne 28.2.2012) a následně správním soudem (rozsudek ze dne 17.12.2013). Tím bylo s konečnou platností rozhodnuto o tom, že stavba byla v závadném stavu a že vlastník stavby byl povinen provést uložené práce a že to je ve veřejném zájmu.

Z tohoto důvodu a za situace, kdy předmětná stavba nadále svým závadným stavem ohrožovala život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob, stavební úřad písemností ze dne 8.8.2012 oznámil účastníkům řízení zahájení řízení o odstranění stavby podle ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a na den 23.8.2012 svolal ústní jednání spojené s kontrolní prohlídkou, která toho dne také proběhla a ze které byl sepsán protokol.

Z protokolu, sepsaném dne 23.8.2012 vyplynuly tyto skutečnosti.

1. Odstranění zbytků vyzdívek krajního pole na jižní straně objektu garáže a zbytků vyzdívek vč. překladu nad krajními garážovými vraty – zde uvedl Ing. Jiřího Khol, že se jedná o příhradové přičle 1. rámu toto je dostatečně zabezpečeno pomocí smrkových kmenů, přičemž jde o štítovou krajní stěnu přiléhající k vlastnímu pozemku, tedy dle jeho názoru se

nedá očekávat pád na veřejnou pozemní komunikaci. Druhý posudek, jehož autorem je Ing. Hana Gattermayerová CSc., stejně jako stavební úřad uvádí, že hrozí pád konstrukcí na přilehlé pozemky. V případě tohoto bodu stavební úřad uvedl, že závada nebyla odstraněna. Z protokolu ze dne 23.8.2012 jednoznačně vyplývá, že vyzdívky nebyly odstraněny a překlad zůstal.

2. Provést stabilizaci krajního pole skeletu provedením nového založení štítového sloupu (JZ roh garáží, vč. nového vyvaření zkorodovaného konce sloupu – Ing. Jiří Khol nezpochybnil vznik závady, kdy však výše uvedené považuje za staticky nevýznamné opatření, neboť se jedná o vojenský nezničitelný přístřešek, tzn. tuhou konstrukci, zatímco Ing. Hana Gattermayerová CSc. má za to, že voda, která protéká kolem základové patky a nebyla zachycena provizorním dešťovým svodem, a tak se stav od roku 2010 nezměnil, kdy však zde není zcela jednoznačně uvedeno, že hrozí celková destrukce objektu.. Stavební úřad zjistil, že rozhodnutí ze dne nebylo splněno, narušení sloupu nadále zůstalo.
3. Provést doplnění a zhutnění podloží pod podlahou krajního modulu stavby (jižní strana stavby přilehlá k toku Jeřice) – Ing. Jiří Khol opět považuje toto opatření za statisticky nevýznamné, protože povodeň ani následné výkopové práce nezasáhly základovou spáru a podlahová deska není stabilizujícím prvkem haly, což se zcela neshoduje s tvrzením Ing. Hany Gattermayerové CSc.. Stavební úřad v případě zmíněné podlahy uvedl, že nebyly provedeny práce k odstranění závad, a tak tyto závady nebyly odstraněny. Nebylo doplněno a zhutněno podloží podlahy krajního (jižního) modulu stavby, nejbližšího k vodnímu toku Jeřici. Tím nebylo splněno rozhodnutí ze dne 24.10.2011. Technický zástupce odvolatelky Ing. J. Khol tuto skutečnost nepopřel, pouze hodnotil danou závadu jako nevýznamnou. I v tomto případě odvolací orgán dospěl k závěru, že rozhodnutí ze dne 24.10.2011 nebylo splněno.
4. Zabezpečit odvod srážkových vod ze střechy stavby mimo základy stavby – Ing. Jiří Khol uvedl, že JZ roh stavby je odvodněn, SZ roh nikoliv, kdy Ing. Jiří Khol vyslovil stanovisko o nepodstatnosti těchto závad, které podle jeho názoru neohrožují stabilitu stavby. V otázce odvodnění se shoduje Ing. Hanou Gattermayerovou CSc. i se stavebním úřadem. Stavební úřad konstatoval, že není zajištěno řádné odvodnění stavby dle rozhodnutí ze dne 24.10.2011 (odvodnění pouze jihovýchodní roh stavby). Odvolací orgán konstatoval, že ani tento bod rozhodnutí ze dne 24.10.2011 nebyl splněn.

Stavební úřad na základě zjištěných skutečností na místě samém, podpůrně doloženými shora uvedenými posudky (stanovisky) autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb Ing. Hany Gattermayerové, CSc., společnost Atelier P.H.A. s.r.o., měl za dostatečně a nepochybně prokázané, že vlastník stavby i přes pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011 ve stanovené lhůtě (to mělo být provedeno do 30.11.2011) neodstranil závadný stav stavby tak, jak měl. Odvolací orgán se závěry stavebního úřadu ztotožnil (o tom ještě viz dále).

K tomu lze dodat, že Ing. Hana Gattermayerová, Csc., i Ing. Jiří Khol byli osobně přítomni ústního jednání, konaného dne 23.8.2012 (viz výše).

Stavební úřad následně ukončil řízení vydáním rozhodnutí – nařízení odstranění stavby, které bylo vydáno dne 21.3.2013 s termínem odstranění stavby do 31.5.2013. Stavební úřad současně případnému odvolání proti tomuto rozhodnutí vyloučil odkladný účinek.

Odvolací orgán po posouzení věci dospěl k jednoznačnému závěru, že v daném případě byly naplněny podmínky zákona k vydání rozhodnutí – nařízení odstranění stavby (to bylo vydáno dne 21.3.2013) a současně byl dán veřejný zájem na vydání tohoto rozhodnutí - v ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je obsažen příkaz - imperativ (viz tvar slovesa „nařídí“), adresovaný stavebním úřadům, takto postupovat a po splnění zákonem stanovených podmínek i takto

rozhodnout a takto řešit závadný stav stavby, kdy z toho jednoznačně vyplývá veřejný zájem na takovém rozhodnutí. To je smysl a účel ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jakožto jednoho z postupů, stanovených ve stavebním zákoně, určených k řešení závadných stavů staveb, neboť rozhodně není v obecném - veřejném zájmu, aby se v území obecně nacházely závadné stavby. A to tím spíše, kdy se o závadách stavby ví a byly již řešeny - v tomto případě rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24.10.2011.

Stavba tedy byla nadále v závadném stavu. Obecným technickým důsledkem každé závady stavby je skutečnost, že stavba nemá předepsané vlastnosti, jaké má mít, popř. nemá v odpovídající úrovni zajištěnou ochranu před nepříznivými vnějšími vlivy. To vždy vede k namáhání těch částí stavby, se kterým se koncepčně v rámci řešení stavby nepočítalo (namáhání nad úroveň, kterou nebylo při návrhu stavby možné rozumně očekávat) a ani pro takové namáhání stavby nebyla stavba povolena - odsouhlasena (za předpokladu, že stavba bude v řádném stavu, tedy ve stavu řešeném v její dokumentaci a schváleném stavebním úřadem – s „jiným“ namáháním konstrukcí, popř. jiným rozložením tahových a tlakových sil, popř. s jinými činiteli nebylo nutné pracovat - zahrnout je do řešení stavby apod.),

V návaznosti na to pak nevyhnutelně dochází k jinak zcela nepřijatelnému narušení konstrukce stavby, či k její degradaci (např. v podobě únavy materiálu nebo zeslabování konstrukcí např. úbytkem hmotové podstaty kovových částí korozií apod.). Konečným důsledkem toho (tedy důsledkem neřešení poruch stavby) je vždy neodvratné selhání konstrukce (např. zřízení stavby – úplné nebo částečné, odpadnutí některých částí konstrukce, zlomení popř. zborcení konstrukce, či její části apod.), které nelze v žádném případě připustit (obecně nelze připustit, aby se stavba v důsledku ať již stálého nebo užitého zatížení dostala nad mezní hodnoty únosnosti konstrukcí, což má vliv na jejich pevnost apod.), nehledě k tomu, že v praxi ani dost dobře v konkrétním případě vždy nelze odhadnout chování konstrukce ani čas, kdy k vlastnímu selhání konstrukce dojde (záleží rovněž i na mnoha vnějších podmínkách). K tomu je třeba dodat, že často k selhání konstrukce dochází v souvislosti s takzvaným mimořádným zatížením, což má spojitost s určitou živelnou pohromou (vichřice, povodeň apod.), kdy je nejen závadná stavba, ale každá stavba vystavena nepříznivým vnějším vlivům, kterým musí odolat. Selhání konstrukce stavby, jak vyplývá z předchozího textu, je obecně událostí, kterou nelze předvídat co do určení okamžiku, kdy k němu skutečně dojde (lze vypočítat, při jakém namáhání konstrukce silami, které v ní působí, dojde k překročení mezních hodnot, při kterých lze ještě předpokládat soudružnost konstrukce, ale to je něco jiného).

K problematice závad stavby je třeba obecně dále na vysvětlení uvést, že vyhl.č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, sice v ust. § 9 odst. 1 písm. a) vyhlášky stanoví, že každá stavba musí být navržena tak, aby bylo vyloučeno např. náhle nebo postupné zřízení, jiné destruktivní poškození, kterékoliv její části, avšak to je myšleno v tom smyslu, aby ani při mimořádných okolnostech, popř. náhlých situacích nedošlo k okamžité destrukci stavby. To že takovou vlastnost konkrétní stavba má – je to součástí řešení stavby, počítají s tím technické normy, (a to je důležité) ještě v žádném případě automaticky neznamená, že stavba vyhovuje i všem ostatním požadavkům (podmínkám), daným stavebními předpisy. Jejich nesplnění znamená, že stavba je závadná a je to třeba řešit. Ona odolnost proti náhlému zřícení apod. je stanovena obecně z toho důvodu, aby i případné neodvratné selhání konstrukce bylo a mohlo být alespoň trochu prodlouženo, aby mohlo dojít k evakuaci stavby, pro vyklizení pozemku, popř. k tomu, aby byl čas (pokud to okolnosti dovolí) např. na nutné podepření konstrukcí, uzavření plynu, odpojení elektřiny atd.

Koncepce stavebního práva je založena na tom, že každá stavba je a má být zásadně a trvale v řádném stavu, tedy ve stavu bezvadném, tj. ve stavu, jehož řešení bylo podle stavebních předpisů odsouhlaseno (povoleno), a v této podobě byla stavba provedena (realizována) a že se jedná i o aktuální fyzický stav stavby. Odchytky od tohoto stavu – vady stavby (závadný stav stavby), jsou vždy z pohledu stavebního zákona nepřijatelným – protiprávním stavem, který je třeba řešit postupy podle stavebního zákona (samozřejmě se zřetelem na věcné a právní okolnosti konkrétního případu – tomu jsou také uzpůsobeny jednotlivé instituty, řešící závadný stav staveb, jež jsou obsaženy ve stavebním zákoně), včetně krajního řešení, jakým je odstranění stavby.

V tomto případě se jednalo o závadný stav stavby, jejíž závadnost v žádném případě nebylo možné bagatelizovat, protože o nutnosti řešení závadného stavu stavby bylo jednoznačně a s konečnou platností rozhodnuto rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24.10.2011 (viz výše).

Závadný stav stavby trval ke dni vydání rozhodnutí ze dne 21.3.2013, závadný stav stavby nebyl ze strany vlastníka stavby (odvolatelka) řešen řádným splněním povinností uložených rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24.10.2011. Nesplnění povinností, uložených rozhodnutím ze dne 24.10.2011, bylo prokázáno dne 23.8.2012, kdy závadný stav stavby trval i v den, kdy stavba byla odstraněna (4.6.2013). V důsledku toho všeho - závadný stav stavby trvá, vlastník stavby nekonal tak, jak měl - neprovedl práce dle rozhodnutí ze dne 24.10.2011, závadný stav ohrožoval životy a zdraví osob nebo zvířat, životní prostředí, bezpečnost a majetek třetích osob (o tom ještě viz dále – u problematiky vyloučení odkladného účinku odvolání), nezbylo stavebnímu úřadu, než pokračovat v řízení o odstranění stavby a dokončit jej vydáním rozhodnutí – nařízení odstranění stavby, které bylo vydáno dne 21.3.2013, což bylo, jak zjistil odvolací orgán, učiněno v souladu se zákonem a současně to bylo i ve veřejném zájmu (viz výše).

V případě vyloučení odkladného účinku případnému odvolání, podanému proti rozhodnutí - nařízení odstranění stavby, odvolací orgán uvádí, že ani v tomto případě neshledal pochybení v postupu stavebního úřadu a jeho rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku případnému odvolání (viz výrok rozhodnutí ze dne 21.3.2013). Stavba byla v závadném stavu (ve vztahu k tomuto případu - právní věci) od 24.10.2011 (den vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011, které bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 28.2.2012, kdy každým dalším oddalováním řešení závad stavby objektivně jen narůstalo riziko negativního dopadu závadného stavu stavby na život a zdraví osob, jakož i zvířat, bezpečnost a dále riziko škod na majetku třetích osob. To mělo spočívat v tom, že v území nadále byla umístěna závadná stavba (o jejich závadách se vědělo a k jejich odstranění, tedy ke zjednáání nápravy vydal stavební úřad dne 24.10.2011 výše uvedené rozhodnutí), jejíž stanoviště, jakož i stavba sama (svým závadným stavem) byla trvale ohrožena rizikem účinků povodně (a s ní i další území po trase proudu povodňové vody – např. plujícími troskami stavby ve vodě), jako byla povodeň, jež proběhla dne 7.8.2010. Uvolnění jakékoliv části, popř. i celé stavby při povodni by logicky zkomplikovalo průběh povodně a činilo by její průběh více nepředvídatelným. To v žádném případě nebylo možné připustit, pokud by orgány veřejné správy (v tomto případě stavební úřad) přímo nerezignovaly na své povinnosti, stanovené zákony České republiky, jež platí pro každého a tím spíše pro správní orgány (v tomto případě stavební úřady). Jakákoliv další prodleva v řešení závad stavby a to navíc u stavby a jejich konkrétních závad, u které bylo nařízeno provedení prací k jejich řešení (rozhodnutí ze dne 24.10.2011), by již bylo z povahy věci velmi nezodpovědné nekonat. Tedy nevyloučení odkladného účinku případnému odvolání, když bylo rozhodnuto ve veřejném zájmu o tom, že stavba je v závadném stavu, k jehož řešení bylo nařízeno provedení prací rozhodnutím ze dne 24.10.2011, by bylo rovněž nezodpovědné. Řešení závadného stavu stavby tedy jednoznačně bylo v naléhavém veřejném zájmu, a proto bylo v naléhavém veřejném zájmu vyloučení odkladného účinku případnému odvolání, podaném proti rozhodnutí ze dne 21.3.2013.

Odvolací orgán rovněž pokládá za nutné uvést a současně zdůraznit, že vyloučení odkladného účinku bylo i jednoznačným signálem, adresovaným vlastníkovi stavby (odvolatelce), o závažnosti situace, jakož i o tom, že stavební úřad dotáhne věc do stavu, který by byl v souladu se zákonem. Při tom je třeba dodat a zdůraznit, že lhůta cca 2 měsíce pro odstranění stavby (od doručení rozhodnutí ze dne 21.3.2013 do 31.5.2013) byla dostatečnou dobou, ve které mohl vlastník stavby řešit situaci a to buď řádným splněním povinností, uložených výše uvedeným rozhodnutím ze dne 24.10.2011, anebo sám provést odstranění závadné stavby.

V případě problematiky vyloučení odkladného účinku je třeba dále uvést, že dlouhodobé neřešení závadného stavu stavby by mohlo být bráno i jako nečinnost stavebního úřadu, jež je jinak obecně nepřijatelná, včetně možnosti reálného vyvození odpovědnosti stavebního úřadu za jeho nečinnost a to tím spíše, že správní řád v ust. § 85 odst. 2 zákona dává možnost v případě naléhavého veřejného zájmu vyloučit odkladný účinek případnému odvolání, v tomto případě za situace, kdy již nebylo možné nadále oddalovat řešení závadného stavu, jehož řešení původně spočívalo v provedení uložených prací dle rozhodnutí ze dne 24.10.2011.

Odvolací orgán shrnuje tuto část odůvodnění tohoto rozhodnutí o odvolání tak, že jak k nařízení odstranění stavby, tak k vyloučení odkladného účinku případnému odvolání proti rozhodnutí ze dne 21.3.2013 byly splněny podmínky zákona pro vydání rozhodnutí (nařízení odstranění stavby, výrok o vyloučení odkladného účinku) a že na vydání rozhodnutí – nařízení odstranění stavby byl dán veřejný zájem a v případě vyloučení odkladného účinku případnému odvolání byl objektivně dán naléhavý veřejný zájem k jeho vyloučení.

K předchozímu textu pro jednoznačnost odvolací orgán uvádí, že na první straně odvolání se uvádí, že odvolání (písemnost ze dne 13.7.2017) má směřovat proti částem výroku I., II., III., IV. a V. rozhodnutí ze dne 27.6.2017. K tomu odvolací orgán poznamenává, že výrok rozhodnutí ze dne 27.6.2017 v žádném případě není členěn na části, samostatně očíslované římskými číslicemi, jak mylně uvádí odvolání ze dne 27.6.2017 na první straně (ona věta odvolání byla zřejmě omylem překopírována z jiného odvolání apod.).

Dne 4.6.2013 (úterý) stavební úřad provedl exekuční odstranění stavby. Do 31.5.2013 odvolatelka sama dobrovolně nesplnila jí uloženou povinnost odstranit předmětnou stavbu. Dne 2.6.2013 vláda ČR vydala rozhodnutí (zveřejněno ve Sbírce zákonů pod č. 140/2013 Sb.) o vyhlášení nouzového stavu, mimo jiné i pro území Libereckého kraje z důvodu vzniklé krizové situace spočívající v ohrožení života, zdraví a značného rozsahu ohrožení majetku v důsledku rozsáhlé živelní pohromy, kterou byly povodně, jež v této době proběhly. V rámci tohoto rozhodnutí vláda ČR nařídila v bodě č. I. písm. d) tohoto rozhodnutí provádění jako opatření mimo jiné, citujeme: „d) bezodkladné provádění staveb, stavebních prací, terénních úprav nebo odstraňování staveb anebo porostu za účelem zmírnění nebo odvracení ohrožení vyplývajícího z krizové situace“, konec citace. K tomu přistupuje i ust. § 177 stavebního zákona ve znění účinném v době zahájení řízení o odstranění stavby (srpen 2012), citujeme:

„ § 177 Mimořádné postupy

(1) Pokud při vyhlášení stavu nebezpečí, nouzového stavu, stavu ohrožení státu nebo válečného stavu podle zvláštního právního předpisu 54) anebo při bezprostředně hrozící živelní pohromě či závažné havárii je třeba bezodkladně provést opatření k odvrácení nebo zmírnění možných dopadů mimořádné události, lze se v mezích odstavců 2 až 4 odchýlit od postupů stanovených tímto zákonem.

(2) Opatření na stavbách a pozemcích spočívající podle okolností i v provádění staveb, terénních úprav nebo odstraňování staveb, jimiž se předchází bezprostředně hrozícím důsledkům živelní pohromy nebo závažné havárie, čelí jejich účinkům a zabraňuje ohrožení života nebo zdraví osob, popřípadě jiným škodám, mohou být zahájena bez předchozího rozhodnutí nebo jiného opatření podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpisy jinak. Stavebnímu úřadu však musí být neprodleně oznámeno, že jsou taková opatření prováděna. V následném stavebním řízení o stavbě, pokud je podle tohoto zákona vyžadováno, lze postupovat podle odstavců 3 a 4.“,

konec citace prvních dvou odstavců ust. § 177 stavebního zákona (text těchto odstavců byl dále v průběhu doby až do současnosti měněn, ale jednalo se jen o úpravy, zpřesňující text zákona - poznámka odvolacího orgánu).

V daném případě za vyhlášeného krizového stavu stavební úřad provedl exekuční odstranění stavby, kdy formálně postupoval dle ust. § 103 a násl. správního řádu se zohledněním vyhlášeného krizového stavu.

Předmětná stavba byla nadále v závadném stavu, jenž měl být řešen provedením prací, uložených rozhodnutím ze dne 24.10.2011 a potvrzených odvolacím rozhodnutím ze dne 28.2.2012, kdy tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že se tyto práce musí ve veřejném zájmu provést. Jak již bylo výše uvedeno, oddalování řešení - odstranění závadného stavu by bylo v daném případě ve vztahu

- a) k závadnému stavu stavby,
- b) k podmínkám území (území - oblast s trvalým rizikem poškození povodní a to nejen pouhým zatopením - zaplavením povodňovou vodou, ale i tlakem proudící vody, víry povodňové vody apod. - objekt stál na břehu vodního toku Jeřice),
- c) k objektivní reálné a to velmi vysoké možnosti ohrožení životů a zdraví osob, jakož i zvířat, a ohrožení značného majetku dál po proudu vody případnými uvolněnými částmi konstrukce stavby, popř. celé konstrukce apod.,

velmi neodpovědné, velmi rizikové, kdy takové riziko nebylo a objektivně nadále ani nemohlo být únosné - nemohlo být tolerováno (trpěno). V návaznosti na to odvolací orgán ve shodě se stavebním úřadem dospěl k jednoznačnému závěru, že provedení vlastní odstranění stavby, které bylo provedeno dne 4.6.2013, bylo provedeno v souladu s právními předpisy (viz rozhodnutí vlády ČR č. 140/2013 Sb., aktivované ust. § 177 stavebního zákona a dále i se zohledněním ust. § 103 a násl. správního řádu), dále bylo objektivně nezbytné a objektivně i potřebné. Odstraněním stavby bylo eliminováno velmi závažné riziko území (přítomnost závadné stavby), které již nebylo možné v žádném případě tolerovat a to tím spíše, že se tak stalo za krizového stavu, kdy i na vodním toku Jeřice došlo 2.6.2013 a 3.6.2013 ke vzestupu hladiny tohoto toku na II. stupeň povodňové aktivity (k problematice odstranění stavby, provedeného dne 4.6.2013 – viz ještě dále).

Odvolací orgán shrnuje tuto část odůvodnění tohoto rozhodnutí o odvolání tak, že i vlastní provedení odstranění stavby bylo v souladu s právními předpisy, v jejich intencích, kdy odstranění stavby bylo objektivně nezbytné a objektivně potřebné a v naléhavém veřejném zájmu (viz výše).

Odvolací orgán dále uvádí, jak vyplývá z předchozího textu, že stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 21.3.2013 v souladu se zákonem. a platí to i pro rozhodnutí o odstranění stavby (exekuční příkaz - usnesení ze dne 4.6.2013).

V případě obsahu odvolání ze dne 13.7.2017 je třeba dále připomenout, že to, že stavební úřad i odvolací orgán nepřijal námítky - výhrady odvolatelky za své a v tomto smyslu nerozhodl, automaticky neznamená, že by odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a odvolacího orgánu

muselo být nedostatečné, nepřezkoumatelné atd. Je si nutné uvědomit, že stavební úřad i odvolací orgán měl a má právo a současně i povinnost v rámci posuzování výhrad odvolatelky nepřihlédnout k jejímu názoru – stanovisku ohledně konkrétního bodu, jestliže k tomu nebyly zákonné důvody, jinak by se logicky dopustily nezákonnosti. K tomu lze poznamenat, že odvolatelka samozřejmě měla právo nepřijmout stanovisko stavebního úřadu I. stupně k jejím výhradám, obsaženým v odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.6.2017, a mohla podat proti tomuto rozhodnutí odvolání, což učinila. Tím dosáhla toho, že rozhodnutí ze dne 27.6.2017 bylo přezkoumáno jiným subjektem - odvolacím orgánem (správní orgán II. stupně), který toto přezkoumání provedl a rozhodl (viz výše). Odvolací orgán tak mohl učinit, jak je opět výše uvedeno, popř. z předchozího textu vyplývá jen na základě zákona, v mezích zákona a způsobem stanoveným zákonem, kdy postup a rozhodnutí odvolacího orgánu v žádném případě nesměl mít znaky libovůle, či svévole rozhodování správního orgánu, jež je obecně zakázána. Pokud jde o vlastní hodnocení věci, prováděné stavebním úřadem a odvolacím orgánem, je třeba uvést, že správní orgány toto hodnocení provádějí na základě své vlastní úvahy (ust. § 50 odst. 4 správního řádu), kdy tak nejsou vázány stanovisky účastníků řízení. Odvolací orgán po posouzení věci dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí ze dne 27.6.2017 je jednoznačně určitý, konkrétní a plně vyhovuje požadavkům správního řádu na výrok rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Pokud jde o odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.6.2017, pak odvolací orgán uvádí, že odůvodnění tohoto rozhodnutí ve spojení s odůvodněním tohoto rozhodnutí o odvolání jednoznačně a plně vystihují všechny základní věcné a právní souvislosti tohoto případu. Dále je třeba uvést, že přezkoumáním rozhodnutí ze dne 27.6.2017 bylo zjištěno, že se stavební úřad náležitě vypořádal se všemi výhradami odvolatelky, kdy vypořádání s těmito výhradami bylo dále rozvedeno v odůvodnění tohoto rozhodnutí o odvolání. K problematice odůvodnění rozhodnutí (viz ust. § 68 odst. 3 správního řádu), lze obecně dále uvést, že z ust. § 68 odst. 3 správního řádu (obsahové náležitosti odůvodnění rozhodnutí) nevyplývá, že by text odůvodnění musel být květnatý, či jinak zbytnělý, popř. přehnaně perfekcionista. Jedná se o to, aby odůvodnění vždy obsahovalo věcné stanovisko k jádru konkrétní otázky, či jednotlivým výhradám. Z odůvodnění by mělo vyplynout, laicky řečeno, vysvětlení toho, z jakého důvodu posuzující orgán veřejné moci dospěl ke konkrétním závěrům. Jedná se především o směr úvah a uvedení toho na základě jakých podkladů bylo rozhodováno, což v řadě případů lze provést i poměrně stručným zdůvodněním, které samozřejmě musí mít odpovídající míru preciznosti. V tomto případě je nutné vzít do úvahy, že problematika rozhodování o uložení povinnosti provést potřebné prací na stavbě (k odstranění jejího závadného stavu) byla řešena v jiném samostatném řízení (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011, potvrzené rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 28.2.2012, rozsudek krajského soudu ze dne 17.12.2013), kdy výsledek tohoto již zcela ukončeného správního řízení je závazný jak pro odvolatelku, tak pro stavební úřady (stavební úřad I. stupně, stavební úřad II. stupně - odvolací orgán). To vyplývá z ust. § 73 odst. 2 správního řádu. V případě odůvodnění rozhodnutí se dále obecně jedná o to, aby tomu, kdo se seznamuje s odůvodněním rozhodnutí, byla jednoznačně zřejmá logika uvažování posuzujícího orgánu, jeho směr apod. a to i za situace, kdy osoba, seznamující se s obsahem odůvodnění rozhodnutí, s jeho odůvodněním nesouhlasí, nebo má k němu výhrady, či prostě jen jiný názor.

K obsahu vlastního odvolání (písemnost ze dne 13.7.2017) odvolací orgán vedle výše uvedených skutečností uvádí následující.

Odvolání ze dne 13.7.2017) vlastní odvolání má cca 4 strany) je formulováno poměrně obecně, přesto lze k němu uvést tyto konkrétní skutečnosti.

Pravomocným rozhodnutím ze dne 24.10.2011 (v odvolacím řízení potvrzené rozhodnutím o odvolání ze dne 28.2.2012) bylo odvolatelce jako vlastníkovu stavby uloženo provedení prací ke zjednáání nápravy v případě závadného stavu stavby. Rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 28.2.2012 bylo přezkoumáváno k žalobě odvolatelky správním soudem, který žalobu zamítl a

potvrdil rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 28.2.2012, což bylo provedeno rozsudkem krajského soudu ze dne 17.12.2013 (viz výše). Toto rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 24.10.2011) nebylo splněno, kdy za současné situace, kdy stavba objektivně nadále ohrožovala zdraví a život osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí, jakož i majetek třetích osob nastala stavebnímu úřadu povinnost řešit závadu stavby nařízením jejího odstranění, jak to stavebním úřadům výslovně ukládá ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Podkladem pro takový postup stavebního úřadu bylo účinné rozhodnutí ze dne 24.10.2011. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že stavba je v závadném stavu, který je nutné odstranit – bylo třeba zjednat nápravu a to provedením prací, uložených rozhodnutím ze dne 24.10.2011. Závadný stav stavby v důsledku neprovedení uložených prací trval, jak bylo zjištěno v rámci provedené kontrolní prohlídky, jež proběhla dne 23.8.2012, ze které byl sepsán protokol (viz výše). K tomu je třeba poznamenat (k části odvolání ze dne 13.7.2017 – druhá strana, horní část strany), že stav stavby se od 23.8.2012 do dne jejího vlastního odstranění (to proběhlo dne 4.6.2013) se nezměnil, ostatně ani odvolatelka sama v odvolání netvrdí, že by v této době (od 23.8.2012 do 4.6.2013) cokoliv na stavbě provedla – nějaké stavební práce k odstranění závadného stavu stavby, jak to měla uloženo rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24.10.2011, apod. Na této skutečnosti nemění nic ta okolnost, že stavba stála cca 3 a půl roku od povodně, která proběhla dne 7.8.2010. Výše uvedeným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24.10.2011 byly popsány k tomuto datu zjištěné závady a uloženo provedení prací k odstranění závadného stavu, tedy ke zjednání náprav, kdy právní moci rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 28.2.2012 bylo s konečnou platností rozhodnuto o tom, že stavba je v závadném stavu (včetně konkrétního popisu závad) a že je povinností vlastníka stavby - odvolatelky provést uložené práce (rozhodnutí odvolacího orgánu bylo pak potvrzeno rozsudkem krajského soudu ze dne 17.12.2013). To, že stavební úřad rozhodl cca půl roku po konání kontrolní prohlídky (ta byla dne 23.8.2012 a rozhodnutí - nařízení odstranění stavby bylo vydáno dne 21.3.2013), bylo jen k tíži stavebního úřadu, který se tak vystavoval důsledkům z možné nečinnosti stavebního úřadu, protože v této době až do odstranění stavby byla stavba stále v závadném stavu (neměla požadované vlastnosti, které by trvale měla mít podle stavebních předpisů – viz výše). Stavební úřad tak musel ukončit řízení vydáním rozhodnutí, což učinil dne 21.3.2013, kdy vydal rozhodnutí - nařízení odstranění stavby a současně v tomto rozhodnutí vyloučil odkladný účinek případnému odvolání, protože nadále již nebylo možné tolerovat (trpět) přítomnost závadné stavby v území, na čemž byl objektivně naléhavý veřejný zájem (viz výše). Stavba nebyla odstraněna ve lhůtě do 31.5.2013, popř. v této lhůtě odvolatelka sama neřešila situaci „jinak“ - např. řádným provedením uložených prací apod., to ostatně v odvolání odvolatelka ani netvrdí. Rozhodnutí ze dne 21.3.2013 se tak od 1.6.2013 stalo vykonatelným (viz ust. § 74 odst. 2 správního řádu). Provedení odstranění stavby dne 4.6.2013 bylo rovněž v souladu s právními předpisy, kdy i „jinak“ bylo odstranění stavby na místě (viz výše a ještě dále) s ohledem na vyhlášený nouzový - krizový stav, na trvajícím závadném stavu stavby, na podmínky území (závadná stavba byla umístěna v území trvale ohrožené bleskovými povodněmi – výška povodňové vody v území byla při povodni 7.8.2010 cca 1,5 m nad úroveň běžného terénu – viz poměrně známě televizní záběry z povodní v roce 2010), na obecný trvalý naléhavý veřejný zájem chránit životy a zdraví osob, bezpečnost, životní prostředí a majetek třetích osob a to tím spíše tam, kde se o riziku (závadné stavbě) ví a ke zjednání nápravy bylo rozhodnutím uloženo provedení prací k odstranění závadného stavu (rozhodnutí ze dne 24.10.2011). V takové situaci si stavební úřad objektivně v žádném případě nemohl dovolit být nečinný, což by mohlo mít velmi závažné a zcela nepřijatelné důsledky, které by pak mohly být klasifikovány jako jednoznačné selhání orgánů veřejné moci a dále závažné selhání právního řádu ČR, což v žádném případě objektivně nebylo možné připustit.

Ke skutkovému stavu věci a k návrhu odvolatelky na to, aby byl opětovně posouzen stav stavby z toho pohledu, zda bylo nutné takové vyústění celého případu, tedy vlastní fyzické odstranění stavby, jež bylo provedeno dne 4.6.2013, odvolací orgán uvádí, že toto neshledal potřebným.

Především bylo pravomocně rozhodnuto (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011 + rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 28.2.2012 + rozsudek krajského soudu ze dne 17.12.2013) a s konečnou platností rozhodnuto o tom, že stavba byla v závadném stavu a že je nutné provést práce k jejich řešení (viz rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011). V návaznosti na to v řízení o odstranění stavby, vedeném dle ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona z povahy věci se jednalo o to, zda byly závady, k jejichž odstranění bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011, objektivně odstraněny a tedy zjednána náprava, či nikoliv. V tomto případě se tak nestalo (viz výše), v důsledku čehož celé řízení o odstranění stavby nevyhnutelně vyústilo ve vydání rozhodnutí – nařízení odstranění stavby, které bylo vydáno dne 21.3.2013 (viz výše). K tomu lze současně poznamenat, že právě k zamezení vad rozhodování správních orgánů slouží řádné i mimořádné opravné prostředky, včetně toho, že od 1.1.1992 byla např. po řadě desetiletí obnovena možnost soudního přezkumu rozhodnutí správními soudy.

Předmětná stavba byla závadnou stavbou, tedy neměla vlastnosti, které měla mít a v tomto směru nebyla a nemohla být bezpečná v odpovídající a hlavně potřebné a nezbytné úrovni a to se zřetelem nejen na stavbu samu, ale i na podmínky území, ve kterém měla své stanoviště - byla v něm umístěna (to objektivně nelze od sebe oddělit – viz např. řada zřícených staveb pod náporům sněhu v roce 2005 – jejich - převážně střešní konstrukce - nebyly řešeny v potřebném rozsahu s ohledem na sněhovou oblast, ve které byly umístěny, apod.). Předmětná stavba byla umístěna v území trvale vystavené riziku ničivých bleskových povodní tak, jak tomu bylo v srpnu 2010. V důsledku toho bylo objektivně nutné v tomto případě řešit závadný stav stavby, který byl popsán v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011, kdy v tomto rozhodnutí byly vlastníky stavby uloženy povinnosti ke zjednání nápravy.

K části odvolání o tom, že neměly být splněny podmínky zákona pro vyloučení odkladného účinku případnému odvolání proti rozhodnutí ze dne 21.3.2013 (druhá strana odvolání – prostřední a dolní část strany) odvolací orgán uvádí, jak již bylo výše uvedeno, že pravomocným a účinným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24.10.2011 bylo rozhodnuto o tom, že stavba je v závadném stavu (v rozhodnutí je uveden popis závad) a ke zjednání nápravy bylo vlastníky stavby uloženo provedení prací, specifikovaných v rozhodnutí ze dne 24.10.2011. Tyto práce nebyly provedeny - nebyla zjednána náprava a tak nebyl odstraněn závadný stav stavby a to i přes rozhodnutí stavebního úřadu (rozhodnutí ze dne 24.10.2011), kdy trvající závadný stav stavby současně objektivně ohrožoval životy a zdraví osob, popř. zvířat, bezpečnost, životní prostředí i majetek třetích osob a to zvláště závažným způsobem (závadná stavba umístěná v území s trvalým rizikem - vlastností území, spočívající v ohrožení území ničivými vlivy bleskové povodně). V návaznosti na to nepochybně v každém případě a jednoznačně byl dán veřejný zájem a to naléhavý veřejný zájem na řešení tohoto rizika území a to tak, aby v území nebyla závadná stavba. Vlastník stavby - odvolatelka neučinila nic podstatného k odstranění závadného stavu (viz protokol ze dne 23.8.2012), a proto bylo v souladu se zákonem a bylo to i přiměřené okolnostem věci, když stavební úřad dne 21.3.2013 vydal rozhodnutí - nařízení odstranění stavby a v jeho rámci vyloučil odkladný účinek případnému odvolání, podanému proti rozhodnutí ze dne 21.3.2013. K poukazované prodlevě mezi konáním kontrolní prohlídky (23.8.2012) a vydáním rozhodnutí (21.3.2013), odvolací orgán uvádí, že tato skutečnost nijak nedokládá, že by závadný stav stavby přestal trvat, že by byly konečně provedeny uložené práce (to odvolatelka v odvolání ani netvrdí) apod. Časový rozdíl může maximálně nasvědčovat závěru o nečinnosti stavebního úřadu.

Pokud jde o vztah Města Chrastava a stavebního úřadu, působícího v rámci Městského úřadu Chrastava, což je označení Města Chrastava jako veřejnoprávní korporace při výkonu přenesené působnosti - při výkonu státní správy podle zákona o obcích (zák.č. 128/2000 Sb.), lze k tomu uvést následující skutečnosti (odvolatelka na to naráží na druhé straně odvolání - dolní část, viz poukaz na

údajný bod č. 26, kde má stavební úřad citovat vyjádření Města Chrastava - takový bod však v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27.6.2017 neexistuje - poznámka odvolacího orgánu). V roce 1990 byla obnovena samospráva (tehdy zák.č. 367/1990 Sb., o obcích, který pak byl nahrazen současným zákonem o obcích č. 128/2000 Sb.), kdy v rámci toho byl přijat tzv. spojený model, to znamená, že obce (města) vykonávaly a vykonávají tzv. samostatnou působnost (např. správa obecního majetku apod.) a přenesenou působnost (výkon státní správy podle zvláštních předpisů, mimo jiné i podle stavebního zákona). Město Chrastava pro své území i území dalších obcí - Bílý Kostel, Mníšek atd., vykovává v přenesené působnosti státní správu na úseku územního rozhodování a stavebního řádu, tedy je stavebním úřadem. Obecně není na závadu skutečnost, že stavební úřad Městského úřadu Chrastava rozhoduje i o záležitostech, kde je Město Chrastava účastníkem řízení, což je tento případ, nebo řízení, kde Město Chrastava samo pro sebe např. žádá o vydání územního rozhodnutí, stavebního povolení apod., protože to je důsledek spojeného modelu výkonu samostatné a přenesené působnosti obcemi (městy) a od roku 2000 i kraji (zák.č. 129/2000 Sb., o krajích). Možné střety zájmů se řeší buď podle situace speciální úpravou, danou zákonem (takovou úpravou je např. problematika přestupků obcí na úseku stavebního řádu, kdy přestupek nemůže řešit stavební úřad, působící v rámci provinilé obce - to se řeší dle ust. 183, poslední věta textu, platného stavebního zákona), anebo obecnými ust. § 14 správního řádu, upravujícího problematiku pochybností o nepodjatosti oprávněných úředních osob na projednávání konkrétní věci, a dále ust. § 131 odst. 4 správního řádu, řešícího tzv. systémovou podjatost.

V případě systémové podjatosti, myšlené v ust. § 131 odst. 4 správního řádu se zohledněním aktuální judikatury soudů, se jedná o to, že dle ust. § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením určí jiný sousední správní orgán I. stupně ve svém územním obvodu k vyřízení věci, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu způsobilý věc projednat a rozhodnout.

Jednou z obecných záruk zákonnosti a věcné správnosti rozhodování správních orgánů, jakož i transparentnosti jejich rozhodování, je záruka spočívající v tom, že ve věci rozhodují osoby, jež rozumově z hlediska svých osobních poměrů (vztahů) k věci, popř. k účastníkům řízení, popř. k jejich zástupcům nejsou zainteresovány na věci, kdy v důsledku toho tak nejsou, jak stanoví obecné ust. § 14 správního řádu, důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti na věci.

Obecně o systémovou podjatost, kdy je třeba postupovat podle ust. § 131 odst. 4 správního řádu, jde pouze tehdy, kde míra důvodných pochybností přesahuje nadkritickou mez. V takovém případě platí, že správní orgán I. stupně danou věc nemůže vyřizovat a z úřední povinnosti musí o této skutečnosti vyrozumět nadřízený orgán. Účastník řízení ohledně takové nadkritické míry systémové podjatosti může dát podnět nadřízenému správnímu orgánu, aby situaci řešil usnesením dle ust. § 131 odst. 4 správního řádu.

Nadřízený správní orgán pak věc posoudí a v případě, kdy se ztotožní s názorem podřízeného správního orgánu, popř. podatele o tom, že u podřízeného orgánu je dána nadkritická míra systémové podjatosti, určí jiný podřízený orgán, který danou věc vyřídí. V opačném případě platí, že nadřízený orgán, jestliže neshledá, že by u správního orgánu I. stupně byla dána nadkritická míra systémové podjatosti, vysloví v tomto smyslu své stanovisko a vyzve správní orgán I. stupně, aby pokračoval v řízení a dokončil jej.

Odvolací orgán věcným posouzením této problematiky dospěl k závěru, že u stavebního úřadu není nadkritická míra systémové podjatosti. Odvolací orgán vyšel z úvahy, že ne každý „vztah“, „poměr“ úředních osob k věci, k účastníkům řízení, popř. k jejich zástupcům, či vztah k jejich zaměstnavateli (Město Chrastava) k věci, k účastníkům řízení, popř. k jejich zástupcům je již sám o sobě bez

dalšího automaticky způsobilý k založení nadkritické míry systémové podjatosti, která by již rozumově zakládala povinnost nadřízeného správního orgánu zasáhnout dle ust. § 131 odst. 4 správního řádu, tedy povinnost určit usnesením jiný sousední správní orgán I. stupně k vyřízení dané věci. Podle názoru odvolacího orgánu pouhý poukaz na to, že Město Chrastava je současně stavebním úřadem (v rámci výkonu přenesení působnosti), dále je zaměstnavatelem vyřizujících úředníků, popř. je samo účastníkem řízení apod., objektivně sám o sobě nepostačuje k vyvození závěru o nadkritické míře systémové podjatosti úředních osob MěÚ Chrastava. K tomuto bodu odvolací orgán dále uvádí, že ve správním právu existují i další nástroje k zajištění řádného rozhodování správních orgánů. Tím je např. existence opravného prostředku proti výslednému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým je obecně odvolání (tento prostředek odvolatelka využila – viz její písemnost ze dne 13.7.2017). Je-li podáno odvolání, dosáhne se tím toho, že danou věc přezkoumá odvolací orgán - správní orgán II. stupně, který pak o věci rozhodne dle ust. § 90 správního řádu. Dále je to např. právo účastníka řízení vyjádřit se kdykoliv k věci, popř. jejím jednotlivým otázkám (viz ust. § 36 odst. 1 a 3 správního řádu) apod. Dále je třeba dodat, že ve výstavbě je problematika staveb objektivizována „technickými“ předpisy a na ně navazujícími technickými normami - viz obecné požadavky na výstavbu (např. vyhl.č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění).

K předchozímu textu dále na vysvětlenou odvolací orgán pokládá za nutné uvést, že Město Chrastava v tomto řízení mělo postavení účastníka řízení, kdy z tohoto důvodu mělo právo se ke všemu vyjádřit jako každý účastník řízení. Pokud je o „komentáře“ Města Chrastava (z odvolání vyplývá, že se podle odvolatelky mělo jednat o „nátlak“ na stavební úřad), je třeba uvést, že stavební úřad jako každý orgán veřejné moci v demokratické společnosti podléhá veřejné kontrole, jež probíhá v řadě forem. Např. tím, že v řízení jsou účastníci řízení. Veřejná kontrola se týká i soudů - minimálně v tom, že rozsudky musí být veřejně vyhlášeny (pokud není upuštěno od jednání), nebo zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup (internet) s tím, že veřejnost je může komentovat, diskutovat o nich apod. Závěrem k tomuto bodu odvolací orgán uvádí, že se nelze divit, že postoj Města Chrastava k věci byl jiný než postoj odvolatelky k věci. Území Města Chrastava, ale i dalších bylo opravdu těžce postiženo povodní, a proto se nelze divit zvýšené pozornosti Města Chrastava, věnované stavu staveb a území trvale postižitelného rizikem bleskových ničivých povodní. Z toho přece objektivně v žádném případě nelze dovozovat dosažení nadkritické míry systémové podjatosti apod.

K části odvolání ze dne 13.7.2017, uvedené na třetí straně odvolání (horní část), která se obsahově týká ukončení řízení za situace, kdy předmět řízení o odstranění stavby, vedeného z moci úřední, přestal existovat, odvolací orgán na vysvětlenou uvádí následující skutečnosti. Prvním ze dvou okruhů otázek, spojených s touto problematikou, je problematika ukončování - zastavování řízení usnesením nebo rozhodnutím. Předchozí správní řád – zák.č. 71/1967 Sb., který byl v účinnosti v letech 1968 – 2005, znal obecně jako formu výsledku správního řízení jen rozhodnutí, neznal tedy usnesení jako formu rozhodnutí. V případě ukončování řízení správní řád z roku 1967 znal pouze rozhodnutí o zastavení řízení (ust. § 30 tehdejšího správního řádu). Správní řád – zák.č. 500/2004 Sb. zavedl další typ - formu rozhodnutí a to usnesení, kdy současně v ust. § 66 správního řádu upravil problematiku zastavování řízení usnesením a to na cca jedné čtvrtině textu jedné strany Sbírky zákonů (strana č. 9799 Sbírky zákonů, ročník 2004). Praxe byla taková, že od 1.1.2006, kdy správní řád vstoupil v účinnost, se plynule přešlo na ukončování (zastavování) řízení formou usnesení (bylo to v zákoně, aniž by např. ust. § 66 správního řádu mělo ustanovení např. tohoto znění: „Pravidla o ukončování řízení meritorním rozhodnutím zůstávají nedotčena.“ apod.). Až praxe a především judikatura soudů v posledních cca pěti letech usměrnila rozhodování správních orgánů. To spočívalo v tom, což bylo poněkud nečekaným poznáním, že ust. § 66 správního řádu (cca jedna čtvrtina strany Sbírky zákonů – viz výše) je v podstatě jenom zbytkové ustanovení. Jedná

se o skutečnost, že v rámci rozhodování správních orgánů platí, že správní orgány rozhodují především ve věci (meritorně) a neměly by se vyhýbat meritornímu rozhodnutí a to i z toho důvodu, aby se následně účastníci řízení mohli účinně dál hájit cestou soudního přezkumu, kde by principiálně mělo být přezkoumáváno rozhodnutí ve věci samé (meritorní rozhodnutí). Druhým okruhem otázek, je obecná problematika ukončení řízení o odstranění stavby, vedeného z moci úřední, za situace, kdy již stavba sama byla odstraněna. V tomto případě po vyjasnění prvního okruhu, tedy rozhodování - ukončování řízení o odstranění stavby rozhodnutím (viz předchozí text), bylo nutné dále vyřešit další otázku. Jednalo se o otázku, jak v takovém případě (stavba byla již odstraněna) má znít výrok meritorního rozhodnutí. V odvolání uváděné rozhodnutí odvolacího orgánu sp.zn.: OUPSŘ 29/2014, v jehož obsahu se uvažovalo o výroku rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně tak, že by mělo znít, že „se nenařizuje odstranění stavby“ s tím, že by se v odůvodnění rozhodnutí uvedlo, že se tak rozhodlo z důvodu, že stavba byla odstraněna (v tomto případě stavba byla odstraněna dne 4.6.2013) nebylo správné. Takové rozhodnutí by se jistě přiblížilo realitě a bylo by již meritorním rozhodnutím (na rozdíl od usnesení o zastavení řízení - viz výše), ale svým výrokem a jeho směřováním by objektivně bylo zcela mimo smysl rozhodování v případě - za situace, kdy stavba byla již odstraněna. Jedná se o to, že rozhodnutí ve věci samé by mělo být již zaměřeno k tomu rozhodování, které objektivně ještě mělo a mohlo mít smysl za situace, kdy stavba již byla odstraněna, a to dne 4.6.2013. Výrok konečného rozhodnutí ve věci samé měl směřovat k tomu, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro odstranění stavby, ke kterému již došlo dne 4.6.2013, a to ve vztahu k ochraně práv odvolatelky, v tomto případě se zřetelem na její práva na uplatnění náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem, nebo nezákonným rozhodnutím orgánu veřejné moci. To, že ukončení řízení v tomto případě má být směřováno k tomuto typu vyústění řízení vyplynulo až z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č.j.: 59 A 74/2014 ze dne 10.10.2016. Tímto rozsudkem byl určen – stanoven směr k jakému výroku, o jakém obsahu by mělo řízení směřovat a následně meritorně rozhodnout. Stavební úřad byl na tuto skutečnost upozorněn v rámci rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 30.3.2017 sp. zn. OUPSŘ 33/2017-330-rozh. To stavební úřad také následně provedl. Výsledkem toho bylo rozhodnutím ze dne 27.6.2017, a jak odvolací orgán zjistil, stavební úřad rozhodl v souladu se zákonem a současně rozhodl věcně správně - viz výše. V této části odvolání je napadáno, že stavební úřad údajně neměl respektovat rozhodnutí odvolacího orgánu sp.zn. OUPSŘ 29/2014 ze dne 27.2.2014, kdy odvolací orgán tehdy nesprávně (nepřesně) vyslovil názor, že by mělo být meritorně rozhodnuto o tom, že „se nenařizuje odstranění stavby“. K tomu odvolací orgán uvádí, že, jak vyplývá z předchozího textu, názor odvolacího orgánu, uvedený v tehdejší rozhodnutí sp.zn. OUPSŘ 29/2014 ze dne 27.2.2014, o tom, že se má rozhodnout tak, že „se nenařizuje odstranění stavby“ s odůvodněním, že stavba byla již odstraněna, byl překonán následným vývojem, viz např. uvedený rozsudek krajského soudu ze dne 10.10.2016 a následné rozhodnutí odvolacího orgánu sp.zn. OUPSŘ 33/2017 ze dne 30.3.2017. V obsahu rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 30.3.2017 byl směřodatelně pro další postup stavebního úřadu stanoven způsob rozhodnutí ve věci samé (možný směr vyústění řízení). K tomu lze dále poznamenat, že rozhodnutí s výrokem „se nenařizuje odstranění stavby“ a s odůvodněním, že se tak rozhodlo z pouhého důvodu, že stavba byla již odstraněna, by samozřejmě pro posuzování náhrady škody bylo zcela nepoužitelné. Takový výrok by objektivně neřešil – neodpovídal by na základní otázku řízení, která ještě v současnosti mohla být smysluplně řešena, jak je to myšleno v ust. § 68 odst. 2 správního řádu, tedy otázku, zda odstranění stavby bylo, či nebylo v souladu s právními předpisy, což je důležité pro posouzení problematiky náhrady škody (viz výše) za situace, kdy předmětná stavba byla již odstraněna..

K vlastnímu odstranění - zbourání stavby, ke kterému došlo dne 4.6.2013, odvolací orgán uvádí tyto skutečnosti. Rozhodnutí - nařízení odstranění stavby ze dne 21.3.2013 bylo zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu zpět k novému projednání. To bylo učiněno, avšak nikoliv s tím, že by

nařízení odstranění stavby bylo natolik nezákonné nebo věcně nesprávné, aby stavební úřad v návaznosti na to musel vydat jen rozhodnutí o tom, že se nenařizuje odstranění stavby, nebo (s ohledem na to, že stavba již byla odstraněna) vydal rozhodnutí, že nebyly splněny podmínky odstranění stavby, jak se mylně domnívá odvolatelka. Takový závěr, kterým by byl stavební úřad vázán podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu nebyl uveden ve zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu.

Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21.3.2013 bylo zrušeno rozhodnutím odvolacího orgánu sp.zn. OUPSŘ 147 /2013, které bylo datováno dne 3.6.2013 (pondělí) a vypraveno z krajského úřadu dne 5.6.2013 – středa - (den vydání rozhodnutí – viz ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu), tedy shodou okolností den po odstranění stavby, k čemuž došlo dne 4.6.2013 (úterý). Z toho je patrné, že rozhodnutí ze dne 21.3.2013 bylo vykonatelné i v den vlastního odstranění stavby. Pokud jde o zákonnost a věcnou správnost odstranění stavby jako takového, pak o tom řízení pokračovalo i po odstranění stavby. Celé řízení bylo v I. stupni meritorně ukončeno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 27.6.2017, které bylo napadeno odvoláním ze dne 13.7.2017. Odvolání bylo výrokem tohoto rozhodnutí o odvolání zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27.6.2017 bylo potvrzeno, čímž bylo celé řízení ukončeno i ve II. stupni. Tedy v tomto případě v žádném případě nelze z pouhé skutečnosti, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21.3.2013 bylo zrušeno rozhodnutím odvolacího orgánu, vydaným dne 5.6.2013 (rozhodnutí sp.zn. OUPSŘ 147/2013, datované dne 3.6.2013), nelze automaticky dovozovat, že by odstranění stavby nebylo v souladu s právními předpisy - tato skutečnost není důkazem, který by odůvodnil takový závěr.

K odstranění stavby, jež bylo provedeno dne 4.6.2013, odvolací orgán dále uvádí, že jeho obecným právním rámcem bylo ust. § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, na něj navazující správní řád (viz ust. § 192 stavebního zákona) a samozřejmě ust. § 177 stavebního zákona (zejména odst. 2 tohoto ustanovení), aktivované dne 2.6.2013 rozhodnutím vlády ČR č. 140/2013 Sb. Stavební úřad s ohledem na trvajícím závadný stav stavby (ten stále trval - viz rozhodnutí ze dne 24.10.2011, kdy ke zjednání nápravy – provedení uložených prací k odstranění závadného stavu stavby nedošlo – rozhodnutí ze dne 24.10.2011 nebylo splněno) odstranil dne 4.6.2013 stavbu. V případě vodního roku Jeřice je třeba uvést, že, jak vyplývá ze spisu, došlo před odstraněním stavby ve dnech 2.6.2013 a 3.6.2013 ke vzednutí hladiny vody v Jeřici (dosažen druhý povodňový stupeň), kdy z toho je patrné, že nebylo možné vyloučit vážné riziko ohrožení území povodní. Na skutečnost, že se vzednutí hladiny Jeřice neopakovalo, na kterou odvolatelka upozornila v odvolání ze dne 13.7.2017, lze uvést, že se na to v žádném případě rozumově objektivně nedalo spoléhat s tím, že rizikem území byla především předmětná závadná stavba. Toto riziko objektivně pominulo až odstraněním předmětné stavby. Aktivované ust. § 177 odst. 2 stavebního zákona stanovilo, že stavby lze odstranit s ohledem na okolnosti a to bezodkladně bez předchozího rozhodnutí stavebního úřadu apod.

V daném případě odstranění stavby zajistil a provedl sám stavební úřad. Formálně o odstranění stavby bylo rozhodnuto dne 4.6.2013 (úterý) v 11.45 hodin, kdy z Městského úřadu Chrástava byl odeslán (vypravěn) příslušný správní akt – usnesení – exekuční příkaz ze dne 4.6.2013 sp.zn. Výst.2058/2013/Ja č.j.: OVUS/2061/2013/Ja. To, že stavební úřad zamýšlel odstranění stavby již dříve a konal úkony k organizačnímu zajištění vlastního odstranění stavby (např. zajištění stavebního podnikatele - firmy, který by práce provedl) nebylo v rozporu s předpisy a z povahy věci to bylo i nutností (měla se odstranit stavba). K tomu lze např. poukázat na to, že např. ve správním řádu jsou obsažena obecná ust. § 137 a ust. § 138 zákona, která obecně upravují úkony správního orgánu před zahájením řízení apod., kdy v tomto případě o vlastním odstranění stavby bylo rozhodnuto až dne 4.6.2013 v 11.45 hodin. Jak je již výše uvedeno, aktivované ust. § 177 odst. 2 stavebního zákona, stanovilo, že lze bezodkladně provést odstranění stavby, kdy v tomto případě,

jak vyplývá ze spisu, vlastní odstranění stavby bylo zahájeno dne 4.6.2013 v 12.35 hodin a skončilo v 13.50 hodin téhož dne. Po několika minutách se na místo dostavil vlastník stavby Ing. E. Sanyová - ve 13.54 hodin dne 4.6.2013. K vlastnímu odstranění je třeba uvést a zopakovat následující. Předmětná stavba byla v závadném stavu, kdy k odstranění závad vylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011. To bylo v odvolacím řízení potvrzeno (rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 28.2.2012). Odvolací rozhodnutí bylo přezkoumáváno správním soudem a bylo potvrzeno (rozsudek ze dne 17.12.2013). Povinnost zjednat nápravu (a tím odstranit závadný stav stavby) nebyla splněna (to bylo zjištěno na kontrolní prohlídce, konané dne 23.8.2012), kdy v návaznosti na to bylo vydáno rozhodnutí - nařízení odstranění stavby ze dne 21.3.2013. U tohoto rozhodnutí byl vyloučen odkladný účinek případnému odvolání. Termín k odstranění stavby do 31.5.2013 vlastník stavby - odvolatelka nesplnil, kdy od 1.6.2013 se toto rozhodnutí - nařízení odstranění stavby stalo vykonatelným. Dne 4.6.2013 stavební úřad vyhodnotil situaci a s ohledem na skutečnost, že závadný stav stavby trvá (stavba je pro území riziková), že byl vyhlášen krizový – nouzový stav a že řeka Jeřice dosáhla dne 2.6.2013 a 3.6.2013 II. stupně povodňové aktivity, dospěl stavební úřad k závěru, že je nutné k ochraně zdraví, života, bezpečnosti, životního prostředí a majetku třetích osob (a to v naléhavém veřejném zájmu) odstranit stavbu. Z tohoto důvodu stavební úřad také dne 4.6.2013 předmětnou stavbu odstranil. Odvolací orgán uvádí, že dospěl k jednoznačnému závěru, že odstranění stavby proběhlo v rámci platných právních předpisů a bylo přiměřené skutkovým a právním okolnostem tohoto případu, kdy veřejný zájmen na odstranění stavby a tedy eliminaci rizika pro územní, které závadná stavba (závadný stav nebyl odstraněn ani přes rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.10.2011) představovala, ve vztahu k podmínkám území, ve kterém byla umístěna, jednoznačně převážil nad veřejným zájmen na ochraně soukromého vlastnictví. K problematice doručení exekučního příkazu ze dne 4.6.2013 odvolací orgán uvádí, že toto usnesení bylo vydáno (vypraveno) dne 4.6.2013 v 11.45 hodin, kdy téhož dne okolo 14.00 bylo nabídnuto převzetí jeho písemného vyhotovení vlastníkovu stavby (ta odmítla jeho převzetí), advokátovi JUDr. V. Kašparovi bylo usnesení doručeno dne 6.6.2013 (do datové schránky). K tomu lze rovněž poznamenat, že advokát měl plnou moc, datovanou dne 23.8.2012, kdy odvolací orgán dospěl k závěru, že byla v době odstranění platná a účinná. K tomu lze podotknout, že v ust. § 34 odst. 2 správního řádu je výslovně uvedeno, že v pochybnostech platí, že zástupce má zmocnění pro celé řízení. Dále je třeba dodat, že s ohledem na krizový stav bylo nejen možné, ale objektivně i nutné provést odstranění stavby bez zbytečné prodlevy, proto stavební úřad nevyčkával doručení usnesení (to by mohlo trvat i 10 dní - za použití fikce doručení, obsažené ve správním řádu). To by bylo v rozporu se smyslem a účelem vyhlášeného krizového – nouzového stavu, kterým je aktivní přístup ke krizové situaci a aktivní řešení rizik, ohrožujících život a zdraví, bezpečnost, životní prostředí, majetek třetích osob apod.

K písemnosti odvolatelky ze dne 15.9.2017, doručené odvolacímu orgánu dne 18.9.2017, jež se má týkat vyjádření - písemnosti stavebního úřadu č.j. OVUS/3297/2017 sp.zn. Výst.2757/2012/Ja odvolací orgán uvádí následující:

- 1) písemnost stavebního úřadu pod tímto číslem jednacím je výzvou pro vyjádření k podanému odvolání se stanovenou lhůtou pro vyjádření, doručenou účastníkům řízení, a nikoliv vyjádřením stavebního úřadu k textu podaného odvolání (písemnost je součástí spisu),
- 2) tvrzení odvolatelky o tom, že stavební úřad opět rozhodl stejně jako v předchozím rozhodnutí, které odvolací orgán zrušil, není pravdivé, protože se jednalo o rozhodnutí s jiným výrokem, jak se postupem doby hledalo zákonné a věcně správné ukončení řízení, které vyústilo ve výrok stavebního úřadu tak, jak je uveden v rozhodnutí ze dne 27.6.2017, byť stavební úřad po celou dobu zastával stanovisko, že v tomto případě postupoval v souladu se zákonem a věcně správně, což je něco jiného,

- 3) ve stanovené sedmidenní lhůtě (lhůta pro vyjádření se účastníků řízení k podanému odvolání) obdržel stavební úřad pouze vyjádření Města Chrastava,
- 4) v uvedené výzvě pro vyjádření je stavebním úřadem uvedeno, proč stavební úřad vedl řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a proč ve smyslu odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č.j. 59A 74/2014-73 ze dne 10.10.2016 (odvolatelkou uváděný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem) stavební úřad rozhodl o určení dle § 67 odst. 1 správního řádu a to meritorně (ve věci samé),
- 5) v textu výzvy – písemnosti stavebního úřadu není citován žádný odstavec z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jak mylně uvádí odvolatelka,
- 6) stavební úřad k podanému odvolání zaujal své stanovisko v písemnosti „Předání spisu se stanoviskem“ č.j. OVUS/3443/2017/Ja, kdy se jedná se o strohé konstatování, protože podle stavebního úřadu nebyly v obsahu odvolání uvedeny žádné nové skutečnosti, které by měl stavební úřad komentovat a uváděnými skutečnostmi se již zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 27.6.2017, kdy se jedná o text, citujeme: „Stavební úřad má za to, že veškeré důvody a skutečnosti rozhodné pro vydání napadeného rozhodnutí, jsou uvedeny odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stavební úřad pro úplnost uvádí, že přílohou vyjádření Města Chrastava k podanému odvolání jsou vyjádření správce toku a vodoprávního úřadu, které potvrzují povodňové riziko s nekontrolovatelným zhoršením účinků povodně v době do odstranění předmětné závadné stavby.“, konec citace,
- 7) k poslednímu odstavci písemnosti odvolatelky ze dne 15.9.2017 odvolací orgán pouze uvádí, že stavební úřad v plném rozsahu respektoval rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, který přímo v odstavci 19 odůvodnění uvádí, že je třeba vydat meritorní rozhodnutí podle § 67 správního řádu, a to rozhodnutí deklaratorní, v jehož odůvodnění je pak třeba podat vysvětlení, z jakých důvodů bylo třeba takové rozhodnutí považovat za souladné se zákonem, kdy z tohoto důvodu stavební úřad vydal napadené rozhodnutí dne 27.6.2017 pod č.j. OVUS/1693/2017/Ja, v jehož výroku rozhodl, že odstranění stavby bylo provedeno v souladu se zákonem a tento výrok náležitě zdůvodnil, k čemuž byl stavební úřad současně také veden právním názorem odvolacího orgánu, obsaženým v jeho rozhodnutí ze dne 30.3.2017 sp.zn. OUPSR 33/2017 (viz výše).

Na základě těchto skutečností bylo rozhodnuto, jak je výše uvedeno.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat (ust. § 91 odst. 1 správního řádu).

Milena
RNDr. Kateřina Lauermannová
vedoucí odboru územního plánování
a stavebního řádu

v.z. Mgr. Válková Marcela

Dále obdrží:
Městský úřad Chrastava, stavební úřad
Magistrát města Liberec, OŽP
vlastní 3 x

Doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické pod pořadovým číslem **104563261-177833-180131165710**, skládající se z **20** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Zajišťovací prvek: **bez zajišťovacího prvku**

Jméno a příjmení osoby, která konverzi provedla: **JAN STARÝ**

Vystavil: **Liberecký kraj**

Pracoviště: **Liberecký kraj**

V Liberci dne 31.01.2018

104563261-177833-180131165710